

A photograph of a room with a window, a typewriter on a desk, and a leather chair. The window is on the left, showing a view of trees. The typewriter is on a desk in the center, and the leather chair is on the right. The text is overlaid on the image.

La Comédiathèque

*Fönstret
mitt emot*

Jean-Pierre Martinez

comediathèque.net

**Denna text är tillgänglig att läsa kostnadsfritt.
Dock måste ett tillstånd begäras från författaren innan någon offentlig
föreställning, vare sig av professionella eller amatörsällskap. För att
komma i kontakt med Jean-Pierre Martinez och begära tillstånd att
uppföra ett av hans verk:
<https://comediatheque.net>**

Fönstret mitt emot

Jean-Pierre Martinez

En åldrande romanförfattare på randen till självmord får besök av en ung kvinna som påstår sig ha förlorat sin katt. Ett besök som kommer att förändra hans liv...

Personer

Alexandre

Madison

© La Comédiathèque

Vardagsrummet i en parisiskt lägenhet. En bohemisk atmosfär. På ett litet skrivbord, en gammal skrivmaskin och några mappar. Alexandre, en författare i sextioårsåldern eller äldre, klädd avslappnat, går in hållande i handen ett rep med en ögla. Han tittar upp i taket, klättrar sedan upp på en stol och verkar leta efter en plats att hänga upp repet. När han inte hittar en tillfredsställande plats går han ner från stolen och sätter sig vid skrivbordet med ett tungt suck. Han öppnar en låda, tar fram ett paket cigaretter och stoppar en i munnen. Istället för att tända cigaretten, lägger han tillbaka den på skrivbordet och tar fram en pistol från lådan. Han tittar länge på vapnet. Det kommer en svag knackning på dörren. Försjunken i sina tankar hör han den inte. Han trycker pistolens pipa mot tinningen. Knackningen hörs igen, något högre. Han hör den fortfarande inte. Han verkar tveka om han ska dra i avtryckaren. Han blundar... Då dyker en ung kvinna upp framför honom. Det är Madison, en student som kan vara i tjugo- eller trettioårsåldern, klädd ganska klassiskt.

Madison (skrikande) – Nej!

Förvånad hoppar Alexandre upp och riktar sin pistol mot Madison.

Alexandre – En rörelse, och du är död!

Madison – Snälla, skjut inte!

Alexandre – Händerna upp!

Den unga kvinnan höjer omedelbart sina armar.

Madison – Ta det lugnt, du ser, jag är oväpnad... Snälla, lägg ner din pistol.

När Alexandre ser att kvinnan verkar harmlös sänker han sin pistol.

Alexandre – Vad gör du här? Och hur kom du överhuvudtaget in?

Madison – Jag ska förklara allt... Låt mig hämta andan...

Alexandre – Men du är galen! Jag höll på att dö av en hjärtattack!

Madison – Förlåt, dörren stod på glänt och...

Alexandre – Och du tog det som en inbjudan att komma in i mitt hus...?

Madison – Nej, men...

Alexandre – Vad vill du? Att råna mig? Det finns inget av värde här, tro mig.

Madison – Jag är din granne.

Alexandre – Grannen bredvid? Hon är åttio år gammal...

Madison – Grannen till fönstret mitt emot... (*Pekar mot ett osynligt fönster på den offentliga sidan.*) Fönstret där borta är min lägenhet.

Alexandre – Tvärs över gården? Den har stått tom i årtal.

Madison – Inte längre.

Alexandre – Okej... Så vadå?

Madison – Jag har tappat bort min katt... Har du inte sett henne, av en slump... Eller till och med plockat upp henne i ditt hus... Om hon också kom in utan att bli inbjuden...

Alexandre – Nej, du ser. Din katt verkar vara bättre uppfostrad än du, tydligen...

Hon verkar mycket upprörd.

Madison – Hon har varit borta i två dagar. Jag har satt upp affischer över hela området med hennes namn och bild. Har du inte sett dem?

Alexandre – Jag går inte ut så mycket... och jag tittar aldrig på sådana annonser. Dessutom är jag inte så bra på att känna igen katter...

Hon tar några steg in i rummet.

Madison – Tofu! Tofu!

Alexandre – Vad har hänt med dig? Varför skriker du så? Är du galen?

Madison – Hon heter Tofu.

Alexandre – Din katts namn är Tofu? Du måste skämta...

Madison – Inte alls. Varför?

Alexandre – Okej, din katts namn är Tofu, och hon har inte kommit hem på två dagar. Det är inte så allvarligt, eller hur?

Madison – Självklart är det allvarligt! Om jag inte hittar henne snabbt, kommer hon att dö... Hon är en innekatt, du ser, hon är inte menad att leva utomhus i vildmarken...

Alexandre – Det är verkligen olyckligt. På min tid bodde katter på landet, eller kanske i en stor trädgård högst. De tillbringade tiden med att jaga möss, och kom bara hem när de var hungriga, så att vi kunde mata dem, klappa dem lite och låta dem sova på soffan...

Madison – Ja, men den här katten äter inte möss. Hon är vegetarian.

Alexandre – Ursäkta?

Madison – Jag äter inte kött, och det gör inte min katt heller.

Alexandre – Vad äter hon då?

Madison – Torrfoder! Torrfoder baserat på grönsaker, precis som jag.

Alexandre – Äter du också torrfoder?

Madison – Ibland, ja. Men inte kattens torrfoder, förstås.

Alexandre – En vegetarisk katt... Jag visste inte ens att det fanns... Och det är därför den heter Tofu...?

Madison – Ja... och också för att han är lite galen.

Alexandre – Och jag antar att det är dess personliga val att inte äta kött...?

Madison – Hon har aldrig klagat, det kan jag säga.

Alexandre – Och... tror du att även tigrar och lejon i cirkusar nu får vegetariskt torrfoder?

Madison – Jag vet inte... Hur som helst är jag emot djur i cirkusar...

Alexandre – Men inte emot innekatter...

Madison – Jag antar att du inte har några husdjur...

Alexandre – Nej, jag hatar konceptet husdjur. Och konceptet domesticering i allmänhet, för den delen. (*Med hotfull blick*) Jag själv har förblivit vild...

Hon verkar inte imponerad och tittar runt i rummet.

Madison – Så du har inte sett min katt?

Alexandre – Nej, jag har inte sett din vegan-katt. Och om du tillåter mig, tror jag att den här absurda konversationen har pågått tillräckligt länge.

Hon börjar plötsligt darra.

Madison – Var tyst!

Alexandre – Ursäkta?

Madison – Hörde du inget mjauande?

Alexandre – Mjauande? Nej, inte alls. Men vet du, jag börjar bli lite döv. Du kommer att se när du når min ålder, det finns vissa fördelar. Speciellt när man har högljudda grannar...

Madison – Jag gör inte något oljud, jag försäkrar dig. Faktum är att jag har bott i lägenheten rakt över från din i över en månad, och du trodde fortfarande att den var tom.

Alexandre – Okej, jag märkte inte din närvaro, och jag hoppas att det förblir så. Så om du inte har något mer att säga mig föreslår jag att du låter mig sköta mitt och går och letar efter din katt...

Madison – Okej, jag ska inte besvåra dig längre...

Alexandre – Tack.

Hon låtsas gå, men ändrar sedan sig.

Madison – Men... jag känner mig dålig över att lämna dig så här.

Alexandre – Vad menar du, så här...?

Madison – När jag kom hit verkade du...

Alexandre – Vad...?

Madison – Du verkade inte må så bra, eller hur?

Alexandre – Vad får dig att tro det?

Madison – Du hade en pistol mot huvudet.

Han tittar på pistolen som han fortfarande har i handen, förvånad.

Alexandre – Åh, det... Och då?

Madison – Tja... du ser lite... nedstämd ut, eller hur?

Alexandre – Nedstämd...? Lyssna, fröken, när jag var i din ålder var vårt motto "lev snabbt, dö ung och lämna en vacker kropp", ringer det en klocka?

Madison – James Dean...

Alexandre – Vi hade sex utan kondom, vi körde motorcyklar utan hjälmar, och intog alla möjliga förbjudna ämnen, vars exakta sammansättning, tro mig, ingen visste... Femtio år senare paraderar de få gamla som överlevde den välsignade eran på gatorna för att de är rädda för att bli vaccinerade... Och du förväntar dig att jag inte ska vara nedstämd?

Madison – Jag förstår...

Alexandre – Jag tror inte det, nej... Men om du har oturen att leva till min ålder så får du se. Ålderdomen är en skeppsbruten.

Madison – De Gaulle...

Alexandre – Chateaubriand sade det före honom... Men du har rätt. Att åldras är att gå från "Rebel Without a Cause" till "Mémoires d'outre-tombe".

Madison – Väl uttryckt.

Alexandre – Ja... Problemet är att nu för tiden beter sig unga redan som gamla.

Madison – I varje tidsålder ville ungdomar förändra världen, inte sant...

Alexandre – Idag vill inte unga människor förändra världen längre, de vill bara rädda planeten. Och det ser inte bra ut...

Madison – Och du då, har du lyckats förändra världen?

Alexandre – Nej, men åtminstone har vi haft mycket skoj.

Madison – Du verkar inte skratta mycket längre...

Alexandre – Uppenbarligen gör inte du det heller... Annars skulle du inte vara i ett förhållande med en katt...

Madison – Åtminstone är jag inte ensam...

Alexandre – Tror du på allvar att du kan rädda planeten... genom att mata den där stackars köttätaren som inte bitt om något med vegetariskt torrfoder?

Madison – Jag vet inte... Men för att förändra världen måste man börja med att rädda planeten, eller hur? Vad är poängen med att iscensätta en revolution på Titanic?

Alexandre – Hur som helst avundas jag alla från min generation som dog före trettio års ålder. Kan du föreställa dig Jimi Hendrix och Janis Joplin på ett ålderdomshem, diskuterandes potentiella faror med en vaccin mellan omgångar av Scrabble... Jag skulle hellre dö än se det...

Madison – Kom igen, säg inte så...

Alexandre – Tyvärr är litteraturen inte särskilt rock and roll. Och oftast dör författare i sina sängar.

Madison – Är du författare?

Alexandre – Det är inte din affär... Jag vet inte ens varför jag pratar om allt detta med dig, jag känner dig inte... Och förresten, varför är du fortfarande här?

Han lägger pistolen i en låda.

Madison – Du kunde ha skadat dig själv...

Alexandre – Jag kunde också ha dödat dig... När man bryter sig in i någons hus finns det alltid en risk... Jag kunde ha hävdat självförsvar, jag skulle inte ens ha blivit dömd... (*Hon verkar yr, han märker det och blir orolig.*) Mår du bra?

Madison – Ursäkta, det går över... Har du ett glas vatten?

Han tvekar ett ögonblick.

Alexandre – Sitt ner en stund, så hämtar jag det...

Han går därifrån. Hon kommer genast till liv och passar på att titta runt i rummet. Hon tar upp en inramad porträtt av en kvinna från skrivbordet och undersöker den. Sedan lägger hon hastigt tillbaka den när han kommer tillbaka med ett glas vatten, som han räcker över till henne.

Madison – Tack...

Hon tar glaset och dricker upp det på en gång.

Alexandre – Känner du dig bättre?

Madison – Ja, tack...

Han anstränger sig för att mjuka upp lite.

Alexandre – Förlåt för att jag tar emot dig så här... Jag är inte van vid besök längre...

Madison – Så du bor ensam också?

Alexandre – Ser det så uppenbart ut?

Madison – Baserat på det du nyss berättade, antar jag att du inte heller har barn.

Alexandre – Vad får dig att tro att jag inte har barn?

Madison – Har du några?

Alexandre – Nej... Och när jag ser världen idag är jag glad att jag inte har några...

Madison – Ja...

Alexandre – Om vi vill rädda planeten borde vi väl börja med att undvika att få barn, eller hur?

Madison – Samtidigt... är det genom att sluta skaffa barn som vi ska rädda mänskligheten?

Alexandre – Och när man tänker på att Frankrike förmodligen är det bästa landet att bo i, världen över...

Madison – Ja, det är därför jag bestämde mig för att komma och bosätta mig i ditt land...

Alexandre – Du är inte fransk...?

Madison – Mitt namn är Madison. Jag är amerikansk.

Alexandre – Ändå talar du vårt språk flytande, och utan någon accent...

Madison – Min mormor var fransk. Hon lärde mig Molières språk. Jag kom till Paris för att studera litteratur vid Sorbonne.

Alexandre – Så det är bara en tillfällighet att jag träffar dig idag på min väg till Madison.

Madison – Du heter Alexandre, eller hur?

Alexandre – Hur vet du det?

Madison – Jag såg ditt namn på brevlådan nedanför. Alexandre Delacroix... Här i Frankrike minns ingen längre vem han är.

Alexandre – Målaren? Nej, inte alls.

Madison – Författaren!

Alexandre – Du är amerikanska och du känner till Alexandre Delacroix... som ingen i Frankrike ens minns längre.

Madison – Du överdriver... Alla känner till Alexandre Delacroix. Och hans berömmelse har gått långt utanför Frankrikes gränser. Åtminstone bland dem som är intresserade av litteratur. Så?

Alexandre – Ja... Det är jag.

Madison – Nej? Alexandre Delacroix, den mytomspunna författaren som har signerat flera mästerverk inom 1900-talets litteratur!

Alexandre – Om du säger det...

Madison – En mystisk författare som nu lever som en eremit, som inte har publicerat något på årtal, och som vägrar alla intervjuer... Är det verkligen du?

Alexandre – Något säger mig att du visste det redan innan du bröt dig in i mitt hus genom att bryta upp min dörr, har jag fel?

Hon tvekar ett ögonblick.

Madison – Nej, jag erkänner det...

Alexandre – Så du hittade på den här historien om en katt för att försöka få en intervju.

Madison – Det är sant om katten, jag svär... Men det är också sant att när jag flyttade in precis mitt emot ditt hem hade jag en idé i åtanke.

Alexandre – Hyrde du medvetet en lägenhet mitt emot min för att spionera på mig?

Madison – Spionera på dig? Absolut inte! Jag är en stor beundrare av ditt arbete. När jag kom till Paris försökte jag nå dig. Men din agent berättade för mig att du inte ville träffa någon.

Alexandre – Och vilken del av den meningen förstod du inte?

Madison – Jag korsade Atlanten i hopp om att träffa dig. Jag letade efter en lägenhet, och den mitt emot din var ledig att hyra, så jag tog chansen...

Alexandre – Du är helt galen! Jag varnar dig, om du inte lämnar mig ifred ska jag anmäla dig för trakasserier. Och vad förväntar du dig av mig, förresten? Är du journalist?

Madison – Jag är student, som jag sa. Jag skrev min magisteravhandling i New York om ditt arbete. Sen bestämde jag mig för att komma till Paris för att fortsätta min forskning, eftersom den här staden är kulissen för de flesta av dina romaner. Du vet, för amerikaner är Paris världens mest romantiska stad.

Alexandre – Och med en kliché som den tror du att du kan belysa det dolda meningen med mitt arbete?

Madison – Vill du veta titeln på min avhandling?

Alexandre – Nej.

Madison – "Frånvarons figur i Alexandre Delacroixs fiktiva universum."

Alexandre – Du har allt ihop... Vad jag gillar mest med de flesta människor, inklusive dig, är deras frånvaro. Därför ber jag dig att gå.

Madison – När man har chansen att arbeta med en levande författare vill man träffa honom, det är normalt. För att lära känna honom lite bättre. Och genom att känna till hans liv ger det en bättre förståelse för hans verk.

Alexandre – Det är ett misstag, jag försäkrar dig. Det är bättre att nöja sig med att studera verket medan man ignorerar allt om författaren. Många stora författare var mycket små personer i livet. Om de inte var totala skitstövlar. Och det gäller även konstnärer och vetenskapsmän. Så är det. Genier gynnas sällan av att vara kända... Även om jag inte betraktar mig själv som ett geni...

Madison – Jag förstår din blygsamhet, men ändå... En exklusiv intervju med författaren till "Krönikor från Latinkvarteret" skulle vara kronan på verket för min forskning.

Alexandre – Har du läst den?

Madison – Det är den här romanen som övertygade mig att komma och studera i Paris. Jag anser det som din bästa bok.

Alexandre – Ändå är den inte bästsäljande...

Madison – Jag föreställer mig att den här romanen är till stor del självbiografisk.

Alexandre – Jag sa dig... Den har inget intresse för läsaren...

Madison – För att inte tala om det mystiska manuskriptet du har arbetat på i åratal...

Alexandre – Jag skriver ingenting alls. Det är en myt som min förläggare håller vid liv så att jag inte glöms bort helt, och mina gamla böcker fortsätter att sälja lite. Hur som helst kommer jag inte att ge någon intervju. Inte till dig eller någon annan. (*Han närmar sig henne med en hotfull blick.*) Nu, gå!

I stället för att gå iväg, står hon kvar.

Madison – Nej!

Han verkar förvånad över hennes beslutsamhet.

Alexandre – Vad menar du, nej?

Madison – Jag tänker inte låta dig begå självmord innan jag fått min intervju. Jag kunde ha simmat över Atlanten för att få den!

Alexandre – Åk tillbaka dit du kom ifrån på din trampbåt om du vill, det är inte mitt problem...

Hon är på gränsen till att svimma igen.

Alexandre – Det är andra gången du svimmar framför mig... Du läser för många kärleksromaner, fröken. Nuförtiden, förutom i teaterpjäser, svimmar kvinnor inte sådär i tid och otid bara för att de blir motsagda...

Madison – Jag låtsas inte, jag försäkrar dig.

Han verkar tveka.

Alexandre – Vill du att jag ringer en ambulans?

Madison – Nej, men jag behöver sätta mig ner en stund.

Alexandre – Och sedan går du?

Madison – Jag lovar.

Hon sätter sig och hämtar andan.

Alexandre – Jag har redan gett dig ett glas vatten... Vill du ha ett glas konjak?

Madison – Försöker du ta kål på mig, är det det?

Alexandre – Det är för sent, tyvärr. Jag borde ha skjutit dig direkt, jag skulle ha hävdat självförsvar. Nu kan jag inte längre förneka överlagt mord...

Madison – Varför har du en pistol hemma?

Alexandre – Från början var det för att avvärja inkräktare. Tydligt räcker det inte...

Madison – Även om du är lite misantropisk, som många författare... Vi behöver alla vänskap, eller hur?

Alexandre – Jag har en känsla av att du kommer föreslå att jag skaffar en katt... Vill du bli av med din, är det så?

Madison – Tynger ensamheten dig inte alls?

Alexandre – Ensamhet... Det är som kaffe... Först är det lite bittert. Sedan vänjer man sig vid det. Efter det utvecklar man en smak för det. Och till slut kan man inte vara utan det.

Madison – Du borde skriva en samling aforismer. Jag är säker på att den skulle sälja väldigt bra.

Alexandre – Och sedan vad är det, att inte vara ensam? Att leva som ett par och äta samma banalitet år efter år? Träffa familj eller vänner då och då, noggrant undvika alla viktiga ämnen som kan orsaka konflikt? Möta grannar i trapphuset och diskutera vädret? Prata med din katt som om den förstår dig?

Madison – Ändå, när du skriver, riktar du dig till någon.

Alexandre – Det är precis därför jag slutade skriva.

Madison – Jag tror dig inte.

Alexandre – Jag ber dig inte att tro mig. Jag ber dig att lämna mig ifred...

Madison – Så du vill inte ge mig denna intervju?

Alexandre – Jag har inget mer att säga. Ännu värre, jag har ingen kvar att prata med. Och det finns dagar då jag inte ens känner för att prata med mig själv.

Madison – Det är sorgligt...

Alexandre – Det är livet... Och på ett eller annat sätt, mitt närmar sig slutet...

Madison – Mitt kanske också, kanske...

Alexandre – Du är fyrtio år yngre än jag. Jag skulle kunna vara din far.

Madison – Eller till och med min farfar.

Alexandre – Tack för den precisionen, det är väldigt snällt av dig. Icke desto mindre, ditt liv har just börjat.

Madison – Ja... Men det kan snart ta slut...

Alexandre – Vad menar du?

Madison – Jag har en hjärtsjukdom. Läkarna har gett mig bara några år att leva. Kanske bara några månader. Det är därför jag kom till Frankrike för att uppfylla en sista dröm. Att träffa dig...

Han är uppenbart skakad av detta avslöjande.

Alexandre – Vad menar du med hjärtsjukdom?

Madison – Jag föddes med en hjärtdefekt. Mitt hjärta är för skört. Det kan svikta när som helst.

Alexandre – Är det därför du blir svag ibland?

Madison – Vid minsta oro rusar mitt hjärta, och det kan sluta slå.

Han tvekar ett ögonblick.

Alexandre – Säg inte att du hittade på den här historien för att få mig att inte oroa dig... och därmed acceptera den här intervjun.

Madison – Tyvärr, nej...

Alexandre – Jag är ledsen för din skull.

Madison – Det är inte ditt fel.

Alexandre – Nej, men vilken ironi. Jag är gammal, jag har inga önskningar kvar, jag funderar på att avsluta det... Du är ung, du har hela ditt liv framför dig, och det är ditt hjärta som sviker dig...

Madison – Jag kan inte ändra det, så vad är poängen med att göra uppror?

Alexandre – Och dessutom ler du fortfarande...

Madison – Jag säger till mig själv att de återstående månaderna av mitt liv kanske blir de vackraste i min existens.

Alexandre – Din livsglädje deprimerar mig. Tvivlar du aldrig?

Madison – Jag har inte tid för tvivel längre. Det är därför jag bröt mig in genom din dörr...

En paus.

Alexandre – Finns det verkligen inget hopp?

Madison – Jo, en transplantation. Men jag behöver fortfarande hitta en donator...

Alexandre – Jag skulle kunna erbjuda dig mitt hjärta, jag har inget användning för det längre... Jag begår självmord och donerar mina organ till dig...

Madison – Jag är rädd att det inte är så enkelt. Speciellt inte för ett hjärta. Det är inte som de organ som vi har i par. Njurar, lungor...

Alexandre – Testiklarna...

Madison – För hjärtat måste donatorn vara hjärndöd...

Alexandre – Hjärndöd? Ibland undrar jag om jag inte redan är där. Precis som många människor runt mig faktiskt...

Madison – Donatorn måste vara avliden, hans hjärta i gott skick, och organet måste tas bort snabbt. Tyvärr händer det sällan. Och väntelistan för organtransplantationer är mycket lång...

Alexandre – Jag har hört att de i Kina tar organ från fångar på dödscell. Det är mycket bekvämare, uppenbarligen. De bestämmer transplantationens datum och verkställer fången samma dag.

Madison – Men det är fruktansvärt...

Alexandre – Ja, men på det sättet... mottagaren har tillräckligt med tid att lugnt flyga in från Europa eller USA. Vissa passar till och med på att turista lite. Självklart är det inte gratis. Jag vet inte hur mycket ett hjärta kostar i Kina. Har du kollat upp det?

Madison – Nej...

Alexandre – Du bor tvärs över gården... Gå och kolla på internet...

Madison – Tack.

Alexandre – Ursäkta, jag borde inte skämta om det... speciellt inte med dig. Men å andra sidan är humor allt vi har kvar, eller hur?

Madison – Ja...

Alexandre – Även om det jag precis berättade inte alls är ett skämt...

Madison – Jag skulle hellre dö än leva med hjärtat från en fånge på dödscell, även ditt... Så?

Alexandre – Så vadå?

Madison – Kommer du vara tillräckligt grym för att låta mig gå utan att uppfylla min dröm?

Alexandre – Du är ganska envis, eller hur...

Madison – Jag tar det som en komplimang.

Alexandre – Men hur vet jag att du inte ljuger?

Madison – Vem skulle hitta på en sådan historia? Bara för att få en intervju med en författare som alla redan har glömt bort...

Alexandre – Du erkänner äntligen att alla redan har glömt bort Alexandre Delacroix.

Madison – Så är det ett ja?

Alexandre – Så fort du visar mig ett medicinskt dokument som bevisar att du inte ljuger.

Madison – Ursäkta, jag har det inte med mig.

Alexandre – Du bor tvärs över gården... Gå och hämta det...

Madison – Jag trodde att du kunde ta mitt ord för det. Jag måste säga att jag är lite besviken.

Alexandre – Om jag beviljar dig den här intervjun är det bara början, tro mig. Jag är en person som ofta besviker, det kommer du att märka.

Hon reser sig och ser sig omkring i rummet. Hennes blick faller på en gammal skrivmaskin.

Madison – Skriver du fortfarande på en skrivmaskin?

Alexandre – Det är faktiskt på den här maskinen jag skrev alla mina romaner. Men försök inte lura mig. Jag har sagt dig att jag inte har skrivit på årtal.

Madison – Varför?

Alexandre – Ord är som sedlar, om du sätter för många av dem i omlopp förlorar de sitt värde... Se vad som händer på sociala medier idag. Alla delar sina små tankar tio eller tjugo gånger om dagen. Om allt möjligt. En inflation av falska valutor som har devalverat den verkliga. Ord betyder ingenting längre.

Madison – Du kan inte stoppa folk från att prata. Förr var det på café, idag är det på Facebook. Men det kommer alltid att finnas stora författare, som du.

Alexandre – Stora författare läses inte längre. De citeras. Felaktigt och okritiskt. Samma citat upprepas om och om igen tills de är helt tömda på mening... Kopiera och klistra in har ersatt tänkande... och emojis har ersatt känslor.

Madison – Får jag citera dig i avslutningen av min avhandling?

Alexandre – Jag kommer att anklagas för elitism. De kommer säga att bara ett fåtal har rätt att uttrycka sig, och att resten borde hålla tyst och lyssna. Det är inte sant. Jag tror att vi alla borde vara tysta.

Madison – Vad föreslår du? En minut av tystnad?

Alexandre – Inte bara en minut. Ett helt år. Ett sekel. Ett årtusende av tystnad. Kanske då skulle våra ord återfå mening efter den verbala diarré som har översvämmat sociala medier de senaste åren.

Madison – Det är en intressant analys, men det sägs också att du slutade skriva på grund av ett brustet hjärta?

Alexandre – Folk säger vad de vill...

Madison – Men du förnekar det inte heller...

Alexandre – Det betyder inte att det är sant...

Hon plockar upp fotot på skrivbordet.

Madison – Vem är kvinnan på bilden?

Alexandre – Det angår inte dig.

Madison – Hon är vacker.

Alexandre – Även om du verkligen är sjuk ger det dig inte rätt att snoka i mitt privata liv.

Madison – Jag lade genast märke till den där bilden när jag kom in i ditt hem tidigare... och jag hade en känsla av att jag kände igen det ansiktet.

Han tar fotot från henne och tittar på det innan han lägger tillbaka det.

Alexandre – Hon var en kvinna jag älskade för väldigt länge sedan...

Madison – När du var en hippie?

Alexandre – Faktiskt var jag inte särskilt mycket av en hippie... Jag var öppen för nya idéer. Och jag rökte en joint då och då. Men jag tog hand om min hälsa och tänkte redan på min karriär. Du behöver en viss komfort för att skriva, du vet? För att bli en stor författare måste man ibland förbli lite borgerlig...

Madison – Och hon?

Alexandre – Hon var en fri kvinna. Hon tänkte bara på nuet. Hon levde dag för dag.

Madison – Var träffade du henne?

Alexandre – I gården... Hon bodde i lägenheten mitt emot min. Den där du bor nu. Hon delade den med vänner som passerade. Människor som kom från hela världen. Musiker, konstnärer... Den lägenheten var lite som Maxime Le Forestiers *Maison Bleue*. Dörren var alltid öppen.

Madison – Och eftersom dörren var öppen, en dag tog hon chansen att lämna. Precis som min katt...

Alexandre – Hon ville resa runt i världen, leva nya upplevelser, träffa nya människor. Det traditionella paret var inte riktigt vårt idealiska liv vid den tiden. Hur som helst var det inte hennes.

Madison – Men hon älskade dig...

Alexandre – Ja. På sitt eget sätt, tror jag. Även om hon inte älskade bara mig...

Madison – Fri kärlek...

Alexandre – Vi ville inte likna våra föräldrar, och vi hade rätt. Men vi visste inte riktigt vad vi skulle uppfinna istället. Något som kunde hålla lite... Vi levde i nuet. Vi planerade inte att bli gamla... Och faktiskt, de som inte dog före trettio har åldrats väldigt illa. Har du någonsin träffat en gammal beatnik? Det är ingen vacker syn, det kan jag försäkra dig...

Madison – Så du lät henne fortsätta sin resa ensam...

Alexandre – Jag kunde inte hålla henne tillbaka... och jag hade ingen rätt att göra det. En vacker morgon, lämnade hon...

Madison – Vart?

Alexandre – Afghanistan. Det låter surrealistiskt idag, men på den tiden var det en mycket populär destination för hippies. Hasch var fritt tillgängligt och mycket billigt. Genom att arbeta här i ett år kunde du leva där i ett år. Och så fanns det denna fascination för öst. För hippies i Frankrike var Afghanistan ett paradiset.

Madison – Men du stannade...

Alexandre – Jag tänkte redan på min framtid... Och jag förstod att min framtid inte var i Afghanistan.

Madison – Du kunde ha åkt med henne ändå. För kärlekens skull...

Alexandre – Självklart... Och hon skulle förmodligen ha låtit mig åka med henne... Men hennes dröm var inte en romantisk resa. Än mindre en smekmånad. Asien var en initiationsresa. En som man gjorde med andra. Långt bort från de borgerliga mönstren av kärlek mellan två människor...

Madison – Så du stannade i Paris... men du glömde henne aldrig.

Alexandre – Jag hoppades att hon skulle komma tillbaka en dag, eller åtminstone skicka mig ett tecken... Ett vykort... Men jag såg henne aldrig igen...

Madison – Försökte du inte hitta henne?

Alexandre – Internet fanns inte än... När någon valde att försvinna ur ditt liv, försvann de verkligen. Och sedan gick åren...

Madison – Du kunde försöka hitta henne nu.

Alexandre – Vad är poängen? Hon kan vara död nu. Eller kanske är hon gift, har fem barn och väger 120 kilo.

Madison – Eller kanske lever hon, hon är fortfarande en vacker kvinna, och hon tänker ibland på dig.

Alexandre – I tvivel, föredrar jag att inte veta... och behålla bilden av den vackra unga kvinnan du ser på detta foto. Kan du föreställa dig chocken, fyrtio år senare? Vi ser inte oss själva åldras, men vi ser andra åldras mycket väl, tro mig.

Madison – Jag är inte säker på att jag kommer att se mig själv åldras...

Alexandre – Förlåt, jag borde inte ha sagt det.

En paus.

Madison – Hördes det inte ett mjau?

Alexandre – Nej... Fortfarande inte...

Madison – Kanske gömmer hon sig någonstans här...

Alexandre – Jag hoppas inte det.

Madison – Lova mig att om jag dör, ska du ta hand om min katt.

Alexandre – Men kom igen, du kommer inte att dö! Och dessutom, din katt kommer förmodligen att dö före dig. Nåväl, jag tror... Hur länge lever katter?

Madison – Cirka femton år.

Alexandre – Hur gammal är din?

Madison – Två.

Alexandre – Ah, jag förstår...

Madison – Så? Skulle du överväga att adoptera henne?

Alexandre – Låt mig påminna dig om att när du kom in här, hade jag en pistol mot mitt huvud.

Madison – Precis, det skulle ge dig en anledning att inte begå självmord...

Alexandre – Om jag var tvungen att mata en katt med vegetabiliska torrfoder och byta dess kattlåda varje dag, menar du?

Madison – Om du var tvungen att ta hand om någon, ja. Om någon brydde sig om dig, behövde dig, väntade på dig hemma när du kommer hem på kvällen.

Alexandre – Vänta på mig? Jag lämnar knappt mitt hus, särskilt inte på kvällen...

Madison – Ville du verkligen avsluta ditt liv tidigare, eller var det ett rop på hjälp?

Alexandre – Hur som helst, jag minns inte att jag ringde dig...

Madison – Jag måste ha hört ditt rop ändå.

Alexandre – Det är sant, jag har svårare och svårare att hitta skäl att hoppas.

Madison – Vill du prata med mig om det?

Alexandre – Med tanke på din personliga situation, skulle jag tveka att belasta dig med listan över saker som gör mig nedstämd.

Madison – Att fortsätta kämpa även när du vet att kriget redan är förlorat... Är inte det sann mod?

Alexandre – Jag har aldrig sagt att jag var modig. Jag önskar att jag var lika modig som du.

Madison – Jag är inte modig. Jag har inget val, det är allt. Till skillnad från dig.

Alexandre – Jag? Jag har valet mellan repet att hänga mig med och pistolen att blåsa ur hjärnan med...

Madison – Du har rätt... Du är verkligen deprimerande...

Alexandre – Jag varnade dig, jag är en gammal dåre. Jag vet inte om den här tiden är värre än min ungdom. Kanske är jag bara mer klarsynt nu. Och klarhet, i allmänhet, gör en inte optimistisk.

Madison – Egentligen skulle jag vilja ha ett glas konjak.

Alexandre – Är du säker?

Madison – Tja, man måste ju dö av något.

Han håller upp två glas konjak. De skålar.

Alexandre – För din hälsa! Förlåt, jag tror att jag trampade i klaveret igen...

Hon ler. De tömmer sina glas.

Madison – Det skulle väcka de döda.

Alexandre – Jag har inte druckit på ungefär tio år. Jag vet inte hur länge den här flaskan har stått där. Men alkohol åldras väl, eller hur? Bättre än alkoholister i alla fall...

Madison – Ändå smakar det konstigt. Är du säker på att det är konjak?

Han tittar på flaskan.

Alexandre – Jag tror det... Men jag minns inte riktigt hur konjak smakar längre...

Madison – Jag skulle ha velat träffa den unge man du var.

Alexandre – Vilken ung man?

Madison – Den som var kär i kvinnan på fotot. Och som fortfarande hade en passion för livet...

Alexandre – Jag vet inte om du skulle ha gillat honom.

Madison – Han var förmodligen full av entusiasm och hopp.

Alexandre – Full av ambition, åtminstone.

Madison – Har du verkligen inga vänner kvar?

Alexandre – Jag kan inte stå ut med gamla människor, så jag undviker människor i min egen ålder så mycket som möjligt. Jag vill inte ständigt konfronteras med en spegel som reflekterar mitt eget förfall.

Madison – Jag är säker på att du inte har slutat skriva under alla dessa år.

Alexandre – Är det därför du fick mig att dricka? I hopp om att jag skulle anförtro mig till dig...

Madison – En författare är menad att skriva.

Alexandre – Okej, rättvist nog. Jag fortsatte att skriva... Men jag kommer inte att publicera något mer...

Madison – Varför inte?

Alexandre – Jag sa ju det. Jag skriver inte för att bli läst längre. Kanske av framtida generationer. Men till dagens läsare har jag inget mer att säga.

Madison – Inte ens till mig?

Alexandre – Jag känner inte dig. Vad får dig att tro att jag har något att säga till dig?

Madison – Kanske har vi mer gemensamt än du tror...

Alexandre – Förutom att vi båda är dömda till en kort tidsram?

Madison – Berätta åtminstone vad din bok handlar om...

Han tvekar ett ögonblick.

Alexandre – Det är en mycket personlig roman.

Madison – Så den är självbiografisk då...

Alexandre – Låt oss säga att det är autofiktions, som man säger nuförtiden.

Madison – Är det därför du inte vill publicera den? För att den är för personlig?

Alexandre – Jag föredrar att betrakta detta manuskript som en dagbok. Jag gillar inte exhibitionism. Om jag publicerar det, kommer folk att säga att jag har blivit en författare av klyschiga kärleksromaner på gamla dagar...

Madison – Jag trodde att du inte brydde dig om vad folk tycker om dig.

Alexandre – Jag antar att jag inte har nått den visdomsnivån ännu.

Madison – För att det är omöjligt.

Alexandre – Slösa inte din tid på att skriva en avhandling om mig. Det är inte värt det, tro mig.

Madison – Det är viktigt för mig.

Alexandre – Men varför? Lev ditt liv, för guds skull! Särskilt om det kunde ta slut när som helst nu... Dessutom tror jag dig inte, och du har fortfarande inte visat mig den där medicinska journalen.

Madison – Om du inte tror mig, varför gick du med på att prata med mig ändå?

Alexandre – Jag tänkte att för att komma med en sådan historia måste du ha en bra anledning. Vad är den?

Madison – Det är lite komplicerat...

Alexandre – Så du ljög. Och ditt hjärta är bra.

Madison – Låt oss säga att... mina hjärtproblem är mer symboliska till sin natur.

Alexandre – Varför sa du det till mig?

Madison – För att vinna din sympati, antar jag. Du ville sparka ut mig...

Alexandre – Jag kunde göra det nu...

Madison – Men du kommer inte göra det.

Alexandre – Och varför är det så?

Madison – För att jag fascinerar dig...

Alexandre – Du säger att dina hjärtproblem är symboliska. Du menar... ett brustet hjärta?

Madison – På sätt och vis... Precis som du har jag lidit av en älskades frånvaro.

Alexandre – Och vad har det med mig att göra?

Madison – Jag ska snart berätta, jag lovar. Men innan dess skulle jag vilja be dig om en tjänst.

Alexandre – Varsågod...

Madison – Jag vill läsa detta manuskript.

Alexandre – Varför skulle jag anförtro dig det?

Madison – För innerst inne vill du att någon ska läsa det och ge dig sin åsikt. En författare skriver alltid för att bli läst... och erkänd. För att bli älskad...

Alexandre – Den enda personen jag skulle ha velat bli älskad av... försvann ur mitt liv för över fyrtio år sedan.

Madison – Var är detta manuskript?

Han pekar på en mapp på sitt skrivbord.

Alexandre – Det är precis där...

Madison – Kan jag se det?

Hon gör en gest för att ta det, men han stoppar henne.

Alexandre – Nej!

Hon tvekar ett ögonblick. En skymt av sorg passerar genom hennes ögon.

Madison – Nåväl, du har rätt trots allt. Du är verkligen en gammal surkart. Jag låter dig vältra dig i självömkan...

Hon är på väg att gå.

Alexandre – Vänta...

Han tvekar, tar sedan manuskriptet och räcker det till henne.

Alexandre – Jag ger dig tillåtelse att läsa det, på ett villkor.

Madison – Jag lyssnar.

Alexandre – Detta manuskript lämnar inte denna plats.

Madison – Är du rädd att jag ska göra en kopia och publicera det utan din tillåtelse?

Alexandre – Ta det eller låt bli.

Hon tar mappen och väger den i handen.

Madison – Det kommer att ta mig en tid.

Alexandre – Jag har ingen brådska. Och du?

Madison – Inte jag heller.

Alexandre – Jag har ett gästrum, om du vill. Jag använder det knappt längre. Alla mina vänner är döda...

Madison – Tack för din gästfrihet.

Alexandre – Jag lämnar dig till din läsning...

Han går. Hon fördjupar sig i att läsa manuskriptet.

Fade out.

Sittande i en fåtölj, Madison läser fortfarande manuskriptet. Hon vänder sista sidan, stänger mappen och förblir tankfull en stund. Hon reser sig och tittar mot fönstret mitt emot, vänd mot publiken. Alexandre kommer med två koppar kaffe. Han sätter en framför henne.

Alexandre – Varsågod... Jag bör varna dig, det är koffeinfritt. Räkna inte med att det ska väcka dig.

Madison – Tack.

Alexandre – Så du lyckades inte avsluta det...

Madison – Jag har precis avslutat den...

Alexandre – Redan? Det är inte möjligt, du måste ha hoppat över några sidor...

Madison – Nej, jag försäkrar dig...

Alexandre verkar lite orolig över tystnaden som följer.

Alexandre – Du behöver inte säga vad du tycker... Speciellt om du inte gillade den...

Madison – Jag slukade den från första sidan till sista. Jag slöt inte ögonen hela natten.

Alexandre – Tja... Det är något betryggande... Men jag trodde inte att jag hade skrivit en spänningsroman...

Madison – Det är din bästa bok. Den strålar av en mänsklighet som saknades i alla de andra.

Alexandre – Så jag vet inte om jag ska ta det som en komplimang... Vad gäller resten av mitt arbete, alltså.

Madison – Dina andra romaner var briljanta. Den här är rörande.

Alexandre – Och du märkte? Ämnet är direkt relaterat till din avhandlings ämne.

Madison – Min avhandling...?

Alexandre – "Frånvarons gestalt i Alexandre Delacroixs fiktiva universum." Har du redan glömt?

Madison – Nej, självklart inte. Och du har rätt. Berättelsen om den här mannen som, vid tjugo års ålder, väljer att leva med bara spöket av en ungdomskärlek...

Alexandre – Man glömmer aldrig sin första kärlek. För de längtar efter sin ungdom, just det. Nostalgin av alla deras första gånger... Man måste förbli trogen sin första kärlek. Även om man inte alltid kan förbli trogen den första kvinna man älskade.

Madison – Ja, men det är en risk. Risken att leva i det förflutna...

Alexandre – Hur som helst, man ska aldrig ge upp sina drömmar. Så du tycker att jag ska publicera den?

Madison – Om jag säger ja, kommer du att göra det?

Alexandre – Du är trots allt expert på mitt arbete.

Madison – Jag är säker på att denna roman kan återuppliva din litterära karriär... Enligt min åsikt förtjänar den en Goncourt.

Alexandre – Överdriv inte nu. Jag uppskattar att du vill lyfta mitt humör. Men det måste förbli trovärdigt...

Madison – Jag är helt uppriktig, jag försäkrar dig.

Alexandre – Och helt objektiv, förstås.

Madison – Tvivlar du på det?

Alexandre – Jag vet inte... Något säger mig att du inte bara kom till Paris för att skriva en avhandling om en föråldrad författare.

En paus.

Madison – Faktiskt. Jag berättade inte hela sanningen.

Alexandre – Du lider inte av hjärtsjukdom. Du har ingen katt. Jag antar att du inte heller är student...

Madison – Det som är sant är att jag är amerikansk, och att jag kom till Frankrike för att träffa dig.

Alexandre – Du har bott i lägenheten mitt emot min i flera veckor nu... Varför nu?

Madison – Igår morse, genom fönstret, såg jag dig hänga repet från taket. Sedan ta fram pistolen.

Alexandre – Jag hittade ingen plats att hänga repet.

Madison – Jag var rädd för dig. Rädd att du skulle försvinna innan jag kunde lära känna dig. Jag rusade till din plats... och jag improviserade.

Alexandre – Det var mycket övertygande. Du borde vara skådespelerska... Men du vet, i livet liksom i teatern, måste man vara försiktig med vad vi ser bakom kulisserna. Det är ibland bara en illusion. Projektionen av våra egna fantasier...

Madison – Repet var inte för att du skulle hänga dig?

Alexandre – Vad om jag bara ville... hänga en ljuskrona?

Madison – Och pistolen?

Han tar fram vapnet från lådan.

Alexandre – Det kan vara en leksak. Ett fejkvapen för att skrämma bort inbrottstjuvar... Eller bara en tändare... (*Han trycker på avtryckaren och en låga kommer ut från pipan.*) En tändare som jag faktiskt inte behöver längre. Jag är så rädd för att dö att jag slutade röka. Men jag håller alltid ett paket cigaretter inom räckhåll, bara för att bevisa för mig själv att jag kan motstå frestelsen. Jag har också slutat med alkohol och till och med koffein. Så mycket bryr jag mig om min hälsa...

Madison – Så du hade inte planerat att ta ditt liv?

Alexandre – Inte än, kanske viljan. Ärligt talat, det är den enda viljan jag har kvar. Viljan att avsluta allt. Men för att begå självmord behöver man mod... Och jag har inte det modet. Eller kanske är jag inte så desperat ännu. Och vad är poängen egentligen? Jag väntar på min tur, som alla andra...

Madison – Så vårt möte var bara ett missförstånd?

Alexandre – Jag har svårt att tro att någon skulle korsa Atlanten bara för att intervjua en författare som jag. Och jag tror inte på slumpen. Så varför är du här?

Madison – Jag ska berätta, men först och främst, tack för att du hedrade mig genom att vara den första läsaren av detta manuskript.

Alexandre – Gillade du det verkligen?

Madison – Det är ett mästerverk. Men jag har en liten anmärkning.

Alexandre – Här går vi... Jag väntade mig det... Jag lyssnar.

Madison – Jag tyckte inte att slutet var helt övertygande...

Alexandre – Du har rätt... Det är en oavslutad berättelse... Som om en epilog saknades...

Madison – Jag skulle kunna hjälpa dig att hitta den...

Alexandre – Skriver du också? Kom du hit för att föreslå ett samarbete? Det är sant, jag börjar sakna inspiration, men jag måste varna dig, jag är inte vid den punkten att jag letar efter en spökskrivare som ska skriva mina böcker åt mig.

Madison – Nej, jag kom inte för det...

Alexandre – Och den här avhandlingshistorien är också en lögn. Så det är inte bara för privilegiet av ett litterärt samtal med mig som du spelade denna charad...

Madison – Nej. Inte bara för det...

Alexandre – Så varför?

Madison – Jag tror att svaret finns i manuskriptet jag just läst. *Fönstret mitt emot...* Varför den titeln?

Alexandre – *Fönstret mitt emot...* det är det i lägenheten du bor i nu. Det är där kvinnan jag en gång älskade brukade bo.

Madison – Och som har hemsökt dina tankar sedan hon gick iväg.

Alexandre – Jag drömde ofta att hon skulle komma tillbaka. Att hon en dag skulle knacka på min dörr, precis som du gjorde idag...

Madison – Det är därför du alltid lämnar den öppen...

Alexandre – Ibland trodde jag att jag såg en skugga bakom gardinerna i fönstret mitt emot. När du flyttade in, och jag såg ljus på natten, föreställde jag mig att det var hon...

Madison – Det var bara jag.

Alexandre – Du liknar henne lite... Det är därför när jag såg dig tidigare för första gången, ryckte jag till. För ett ögonblick trodde jag att det var hon när hon var tjugo. Och sedan kom jag ihåg att idag skulle hon vara ungefär i samma ålder som jag...

Madison – Det är sant, jag liknar henne.

Alexandre – Säg inte att du är hennes spöke.

Madison – Nej, jag är mycket verklig.

Alexandre – Men det är något annat, eller hur?

Madison – Ja.

Alexandre – Varför sa du att hennes ansikte såg bekant ut för dig?

En paus.

Madison – Jag är hennes barnbarn.

Tystnad.

Alexandre – Hennes barnbarn...?

Madison – När hon reste till Afghanistan var hon gravid. Hon fick veta det strax efter att hon lämnade.

Alexandre – Gravid? Med mitt barn?

Madison – Ja.

Alexandre – Varför berättade hon aldrig något för mig?

Madison – Du sa det själv. Det var en annan tid. Hon ville inte påtvinga dig barnet. Hon trodde att hon kunde uppfostra det på egen hand. Och det gjorde hon.

Alexandre – Jag visste aldrig något om det.

Madison – Inte jag heller, åtminstone inte förrän nyligen.

Alexandre – När fick du veta?

Madison – För några år sedan. När jag fyllde arton berättade min mormor den här historien. Er kärlekshistoria...

Alexandre – Så du skulle vara mitt barnbarn.

Madison – Ja. Jag är ditt barnbarn. (*En paus*) Tror du mig inte?

Alexandre – Jag tror dig... Märkligt nog, efter alla lögner du berättat för mig, har jag inga tvivel om det.

Madison – Jag förstår att det är ganska svårt att höra. Ta din tid. Du är inte skyldig mig något. Om det är vad du vill, lämnar jag som jag kom, och du kommer aldrig höra av mig igen.

Alexandre – Stanna, snälla.

Madison – Jag är här.

En paus.

Alexandre – Jag kan förstå att hon vid den tiden inte berättade något för mig. Men vad hände sedan?

Madison – Jag säger det igen. Hon ville inte påtvinga dig detta faderskap. Och efter det hade hon tappat bort dig.

Alexandre – Strax efter att hon lämnade, flyttade jag från den här lägenheten. Jag kunde inte stå ut med att se det fönstret varje dag som påminde mig om hennes frånvaro.

Madison – Hon skickade dig ett brev för länge sedan. Brevet returnerades till henne med noteringen "Bor inte på denna adress".

Alexandre – Jag flyttade tillbaka hit för några år sedan. För att skriva denna bok, just. Som ett sätt att driva ut det förflutna.

Madison – Men hennes spöke har aldrig slutat hemsöka dig...

Alexandre – Jag har känt andra kvinnor, förstås. Men jag har levt hela mitt liv i minnet av den första kärleken. Jag har aldrig älskat någon annan...

Madison – Hon visste inte om du var gift. Om du hade bildat en familj på din sida.

Alexandre – Det var inte fallet.

Madison – Hon hörde talas om dig när du blev en känd författare.

Alexandre – Det var också med hoppet om att vinna tillbaka henne som jag gjorde allt för att lyckas i litteraturvärlden. Och så att hon skulle kunna hitta mig lättare tack vare min berömmelse. Hon kunde ha kontaktat mig då.

Madison – Du skulle ha trott att hon kom tillbaka till dig av egenintresse, nu när du hade blivit en framgångsrik författare... Det var vad hon fruktade, i alla fall...

Alexandre – Så jag har en dotter...

En stunds tystnad.

Madison – När det gäller min sjukdom, ljög jag också bara till hälften för dig. Det var min mor som hade ett svagt hjärta. Hon dog strax efter att jag föddes, utan att ens veta vem hennes far var.

Alexandre – Jag är ledsen att höra det.

Madison – Det var min mormor som uppfostrade mig. Och när jag fyllde 18, ville hon att jag skulle veta vem min farfar var. Men hon vågade inte kontakta dig igen.

Alexandre – Så du bestämde dig för att göra det åt henne. Genom att komma till Paris.

Madison – Jag kunde inte se mig själv berätta allt detta i ett brev eller över telefon. Jag ville träffa dig först. Du hade ett rykte om att vara grinig. Om jag inte hade funnit dig sympatisk, skulle jag inte ha berättat något. Och jag skulle ha återvänt till New York.

Alexandre – Men jag tog emot dig så väl att du bestämde dig för att adoptera mig...

Madison – Och framför allt läste jag detta manuskript. Jag förstod att du aldrig hade glömt denna kvinna. Min mormor...

Alexandre – Du gjorde rätt i att komma... och berätta slutet på denna historia.

Madison – Det är inte riktigt slutet än... (*Alexandre blir tagen på sängen.*) Är du okej?

Han väljer humor för att dölja sina känslor.

Alexandre – Jag kände mig redan nere på grund av min ålder, och nu säger du att jag är farfar.

Madison – Gör inte det dig glad?

Alexandre – Självklart gör det det... men jag får också veta samtidigt att jag har en dotter, och att hon är död.

Madison – Men här är jag... Jag kände knappt min mor. Jag hittar en farfar.

Alexander tar manuskriptet.

Alexandre – Jag kommer att publicera denna bok. Jag kommer att dedikera den till denna dotter jag aldrig kommer att känna. Och till detta barnbarn som en dag dök upp vid min dörr och trängde sig in...

Madison – Dörren var öppen...

Alexandre – Men jag behöver fortfarande hitta ett riktigt slut på denna roman.

Madison – För det kan jag hjälpa dig, som jag sa.

Alexandre – Jag vet inte om mitt hjärta kan hantera fler överraskningar från dig mycket längre.

Madison – Det är en sista sak, faktiskt.

Alexandre – Fortsätt. Jag är redan vid en punkt där jag inte kan bli mer överraskad...

Madison – Min mormor lever fortfarande.

Alexandre – Och var bor hon nu?

Madison – I New York.

Alexandre – Så du får ge henne en varm hälsning från mig...

Madison – Du kan göra det själv.

Alexandre – Tar du mig tillbaka till Amerika med dig?

Madison – Min mormor kom med mig. Hon är i lägenheten tvärs över gården.

En paus. Han är uppenbart förvirrad.

Alexandre – Nu börjar jag verkligen bli rädd...

Madison – Hon är fortfarande en mycket vacker kvinna... och hon har aldrig glömt dig. Hon har läst alla dina böcker...

Alexandre – Men hon ville inte veta om författarens liv.

Madison – Du sa att det inte spelade någon roll...

Alexandre – Hon är den som saknas i denna roman.

Madison – Ja, men hon har inte läst den än... Hon visste inte om du fortfarande kom ihåg henne... Om du fortfarande älskade henne...

Alexandre – Jag älskar henne fortfarande... Denna bok är beviset på det...

Han tittar mot publiken, mot fönstret mitt emot.

Madison – Så? Ska jag säga till henne att komma över?

Alexandre – Hon korsade Atlanten för att hitta mig. Jag kan korsa korridoren för att gå till henne...

Alexander kysser Madison.

Madison – Jag låter dig gå ensam. Du kommer att se. Nästan inget har förändrats bakom fönstret mitt emot. Och dörren är fortfarande öppen...

Han går ut. Madison stannar och tittar mot fönstret.

Blackout.

Slut.

Om författaren

Född 1955 i Auvers-sur-Oise (Frankrike), Jean-Pierre Martinez var först trummis i flera rockband innan han blev semiotiker inom reklam. Han började sedan skriva TV-manus innan han övergick till teater och skrivande av pjäser. Han har skrivit nära hundra manus för TV och lika många pjäser, varav vissa redan blivit klassiker (*Fredag den 13*, *Strip Poker*). Han är en av de mest spelade samtida dramatiker i Frankrike och andra fransktalande länder. Flera av hans pjäser finns även tillgängliga på spanska och engelska, och spelas regelbundet i USA och Latinamerika.

Amatör- och professionella teatergrupper som letar efter pjäser att framföra kan ladda ner Jean-Pierre Martinez's pjäser gratis från hans webbplats La Comédiathèque (<https://comediatheque.net/>). Offentliga föreställningar kräver dock ansökan till [SACD](#) (Franska sällskapet för dramatiker och kompositörer).

**Detta text är skyddad enligt lagar om immateriella rättigheter.
Varje piratkopiering kan leda till böter på upp till 300 000 euro
och fängelse i upp till 3 år.**

Avignon - Juni 2024

© La Comédiathèque – ISBN 978-2-38602-227-2